

ROBERT LUDLUM

MATLOCKOVO
POVĚŘENÍ

ROBERT LUDLUM

**MATLOCKOVO
POVĚŘENÍ**

2012

Copyright © 1973 by Robert Ludlum
Translation © 2007 by Dalibor Míček
Cover design © 2007 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani přenášena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE MATLOCK PAPER,
vydaného nakladatelstvím Grafton Books, New York 1992,
přeložil Dalibor Míček
Odpovědný redaktor: Lubomír Petr
Korektura: Hana Bončková
Technický redaktor: Martin Pěch
Sazba: ≍ Dušan Žárský
Obálka: Radek Urbiš
Vydání druhé, v elektronické podobě první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v červenci 2012

ISBN 978-80-7303-789-5

Pat a Billovi –

Jak praví prastaré indické přísloví:

Když obři vrhají stíny, doufej ve stinné místo.

Oba Macelliové jsou obři.

1

Loring vyšel postranním vchodem z budovy ministerstva spravedlnosti a vyhlížel taxi. Odbilo půl šesté a v pátek uprostřed jara byly washingtonské ulice jako obvykle otřesně ucpané. Stál u chodníku se zdviženou paží a doufal v nejlepší. Právě to chtěl vzdát, když před ním zastavil taxík, který nabral pasažéry o patnáct metrů dál.

„Jestli jedete na východ, pane, tak si přisedněte. Tento gentleman říká, že mu to nebude vadit.“

Loringa podobné epizody pokaždé uváděly do rozpaků. Podvědomě skrčil pravé předloktí, aby mu rukáv pokud možno zakryl ruku – nechtěl, aby si někdo všiml tenkého tmavého řetízku, kterým měl k zápestí připoutáno držadlo diplomatického kufříku.

„Díky, ale potřebuju na nejbližší křižovatce odbočit na jih.“

Počkal, až se taxi zařadí do hustého proudu vozidel, a pokračoval v usilovné, leč marné signalizaci.

Jeho mozek se obvykle měl v těchto situacích na pozoru, zostřené smysly sledovaly okolí, oči těkaly na obě strany ulice a hledaly taxíky, které se chystaly vyložit cestující, nebo pátraly po rozsvícených návěštích na střeše, jež oznamovala možnost svezení, pokud jste ovšem byli dostatečně rychlí.

Dnes však neměl Ralph Loring na nějaký běh nejmenší náladu. Tento pátek jeho mysl cele zaměstnávala strašlivá realita. Před několika minutami se stal svědkem okamžiku, kdy byl jistý muž odsouzen k smrti. Muž, s nímž se nikdy nesetkal, ale hodně toho o něm věděl. Nevědomý a nevinný třiatřicetiletý muž, který žil a pracoval v malém novoanglickém městečku šest set padesát kilometrů od Washingtonu a neměl nejmenší tušení o Loringově existenci, natož o zájmu ministerstva spravedlnosti o jeho osobu.

V duchu se neustále vracel do prostorného konferenčního sálu s mohutným obdélníkovým stolem, kolem něhož seděli byrokrati, kteří rozsudek smrti vynesli.

Vehementně proti němu protestoval, což bylo to nejmenší, co mohl udělat pro muže, jehož nikdy neviděl a který měl být s neuvěřitelnou obratností vmanévrován do neobhajitelné pozice.

„Rád bych vám připomněl, pane Loringu,“ řekl mu náměstek ministra, který kdysi působil ve vojenském námořnictvu v oddělení vrchního právního poradce, „že v každé bojové situaci je nutno se smířit s jistou mírou rizika. Abych se vyjádřil zcela jasně, předpokládá se určité procento obětí.“

„Jenže dané okolnosti jsou v mnohém jiné. Ten člověk zcela postrádá potřebný výcvik. Navíc neví, nemůže vědět, kdo je jeho nepřitelem. Jak by taky mohl, když to nevíme my sami?“

„A o to právě jde,“ ozval se jiný náměstek ministra, který nastoupil do státní správy po nikterak oslnivé kariéře u jedné z mnoha společností specializovaných na obchodní právo. Vynikal zálibou v pořádání všemožných porad a Loring ho podezířoval, že bez nich není schopen se rozhodnout. „Náš subjekt je vysoce mobilní. Podívejte se na jeho psychologický profil. *Vykazuje některé povahové vady, ale je extrémně mobilní*, stojí tam doslova. Volba logicky padá na něj.“

„Povahové vady, ale mobilní?“ vybuchl Loring. „Co to má proboha znamenat? Já bych rád připomněl přítomným, že aktivně působím v terénu již patnáct let. Psychologické profily nejsou nic jiného než mlhavá vodítka, úsudky získané metodou pokus-omyl. V životě bych neposlal muže na infiltrační misi, aniž bych ho podrobně znal, a už vůbec ne na základě víry v přesnost nějakých matematických odhadů.“

Loringovi odpověděl předseda výboru, kariérní profesionál.

„Chápu vaše výhrady a za normálních okolností bych s vámi souhlasil. Jenže situace a podmínky rozhodně normální nejsou. Zbývají nám sotva tři týdny. Časový faktor je v tomto případě důležitější než obvyklá opatrnost.“

„Musíme to riziko podstoupit,“ prohlásil bývalý námořní důstojník kazatelským tónem.

„Vy ho podstupovat nebudete,“ odsekl Loring.

„Přejete si být zproštěn práce na této operaci?“ Předseda výboru myslel svou nabídku naprosto vážně.

„Ne, pane. Zapojím se do ní, i když s vážnými výhradami. A přeji si, aby byly zaprotokolovány.“

„Ještě jedna věc, než naše jednání přeručíme.“ Někdejší obchodní právník se naklonil nad stůl. „A zdůrazňuji, že požadavek přichází z nejvyšších míst. Shodli jsme se, že náš subjekt je silně motivován, jak vyplývá z jeho profilu. Musí být ovšem zcela jasné, že veškerá pomoc, které se od subjektu tomuto výboru dostane, bude poskytnuta o svobodné vůli a dobrovolně. V tomto ohledu jsme zranitelní. Nesmíme – opakují, *nesmíme* – nést žádnou odpovědnost. Pokud to bude jen trochu možné, zápis vyzní v tom smyslu, že se subjekt na nás obrátil sám.“

Ralph Loring se od byrokrata znechuceně odvrátil.

Jestli se hustota provozu změnila, pak pouze k horšímu. Loring se už rozhodl, že těch dvacet domovních bloků ke svému bytu dojde pěšky, když před ním nečekaně zastavilo bílé volvo.

„Nastup si. S tou zdviženou rukou vypadáš jako pitomec.“

„Ach, to jsi ty? Moc děkuju.“ Loring otevřel pravé přední dveře, vklouzl na sedadlo spolujezdce a diplomatický kufřík si položil na klín. Tentokrát si nemusel dělat starosti s ukryváním bezpečnostního řetízku – Cranston pracoval v terénu stejně jako on. Specializoval se na zahraničí a poskytl většinu informací pro akci, za kterou nyní Loring nesl odpovědnost.

„Jednali jste nějak dlouho. Dosáhli jste něčeho?“

„Máme zelenou.“

„Už bylo načase.“

„Mohou za to dva náměstci ministra spravedlnosti a znepokojený vzkaz z Bílého domu.“

„Výborně. Dnes ráno dostala zpravodajská divize nejnovější hlášení od středomořské operační skupiny. Jde o pravidelné masové přeorganizování zdrojových tras. Zpráva byla potvrzena. Pole v okolí Ankary a Konysu na severu, projekty v Sidi Barrani a Rašídu, dokonce i alžírské kontingenty systematicky omezují produkci, což nám neobyčejně ztíží práci.“

„A co byste sakra ještě chtěli? Domníval jsem se, že cílem akce je právě toto. Vy prostě nejste nikdy s ničím spokojení.“

„Ty bys taky nebyl. Trasy, které známe, můžeme kontrolovat, jenže co proboha víme o místech jako Porto Belacruz, Pilcomayo

a desítka dalších nevyslovitelných jmen v Paraguaji, v Brazílii nebo v Guayanách? Zatraceně, tohle je zcela nová hra, Ralphe.“

„Přiberte na pomoc specialisty na Jižní Ameriku. CIA se jimi přímo hemží.“

„Vyloučeno. Ty nemůžeme požádat ani o mapu.“

„Co je to za hovadinu?“

„Říká se jí špionáž. My musíme zůstat čistí. Řídíme se přísně pravidly Interpolu, žádné srandičky. Myslel jsem, že to víš.“

„Taky že vím,“ odvětil Loring otráveně. „Ale to nic nemění na faktu, že je to pěkná hovadina.“

„Hele, ty se starej o Novou Anglii. My se zase postaráme o pampy – nebo co to tam mají.“

„Nová Anglie je zatracený vesmír v malém. A to mě právě děsí. Co se stane se všemi těmi poetickými popisy laťkových plotů a cihlových zdí porostlých břechtanem?“

„Vznikne nová poezie. Smíř se s tím.“

„Díky. Tvé sympatie mi vyrážejí dech.“

„Proč jsi tak znechucený?“

„Nemáme dost času...“

„Toho není nikdy dost.“ Cranston vklouzl do rychlejšího pruhu, ale po pár desítkách metrů ho zastavila ucpaná křižovatka Lexington Avenue a Osmnácté ulice. S povzdechem vyhodil rychlost a pokrčil rameny a pak se otočil k Loringovi, který hleděl prázdným pohledem skrz čelní sklo. „Máš zelenou. Aspoň něco.“

„Jasně. Akorát že se špatným obsazením.“

„No jo. Chápu. To je on?“ Cranston hodil hlavou k diplomatickému kufříku na Loringově klíně.

„To je on. Ode dne narození.“

„Jak se jmenuje?“

„Matlock. James B. Matlock II. Jestli to B znamená Barbour, velmi stará rodina. Vlastně dvě rodiny. Prof. Mgr. Bc. James Matlock, Ph. D., uznávaný odborník na sociální a politické vlivy v alžbětinské literatuře. Říká ti to něco?“

„Kristepane! Takový vzdělanec! Kde začne klást otázky? Na fakultním večírku pro vysloužilé profesory?“

„Ne, v tomto směru je v pořádku. Chci říct, že je dost mladý. Jeho kvalifikace je v profilu vypracovaném bezpečnostním oddě-

lením popsána větou *Vykazuje některé povahové vady, ale je extrémně mobilní. Nádherná fráze, nemyslíš?*“

„Inspirativní. Co vlastně znamená?“

„Má popisovat muže, který není zrovna dokonalý. Možná kvůli nějakému škraloupu v armádních záznamech nebo kvůli rozvodu – osobně bych tipoval armádu –, ale jinak velmi oblíbený.“

„Už teď se mi líbí.“

„Mně taky. A v tom je právě problém.“

Oba muži se odmlčeli. Cranston jako zkušený terénní agent chápal, že si kolega profesionál musí celou věc důkladně promyslet a sám dospět k nějakému závěru nebo poznání. Obvykle to nebylo nic těžkého.

Ralph Loring přemýšlel o muži, jehož život byl detailně popsán v materiálech uložených v diplomatickém kufříku, které pocházely z mnoha databází a zdrojů. Jmenoval se James Barbour Matlock, ale osobnost ukrytá za jménem se neustále skrývala v pozadí, což Loringa znepokojovalo. Matlockův život formovaly znepokojující, dokonce násilné události a rozpory.

Jediný přeživší syn postarších a nesmírně bohatých rodičů, kteří si užívali důchodu v nádherném sídle ve Scarsdale ve státě New York. Absolvoval správné školy typické pro smetánku východního pobřeží, Andover a Amherst, které ho předurčovaly k tradičním profesím bankéře, burzovního makléře či realitního agenta působícího na Manhattanu. Záznamy ze střední a vysoké školy plně odpovídaly tomuto vzorci a celkový dojem ještě posílila svatba s dívkou z prominentní greenwichské rodiny.

Jenže pak se s Jamesem Barbourem Matlockem něco stalo a Loring tomu pořád nemohl přijít na kloub. Začalo to v armádě.

Psal se počátek šedesátých let a Matlock mohl pomocí jedno-
duchého prostředku, dobrovolného prodloužení vojenské služby o šest měsíců, získat pohodlné místo za stolem některého z mnoha zásobovacích útvarů, díky rodinným stykům s největší pravděpodobností ve Washingtonu nebo New Yorku. Jeho služební záznam však spíše odpovídal nějakému chuligánovi. Po sérii porušení předpisů a subordinace skončil na nejméně záviděníhodné štaci – ve Vietnamu, kde v té době prudce eskalovalo napětí a

množily se projevy nepřátelství. Během působení v deltě Mekongu ho jeho chování přivedlo dvakrát před vojenský soud.

Ovšem na druhé straně se zdálo, že jeho jednání nemotivují žádné ideologické předsudky. Prostě se jenom neuměl přizpůsobit.

Návrat do civilního života poznamenaly další potíže. Nejprve s rodiči, pak s manželkou. James Barbour Matlock, jehož studijní výsledky byly sice slušné, avšak nijak oslňující, se z nevysvětlitelných důvodů odstěhoval do malé garsonky v Morningside Heights a přihlásil se k magisterskému studiu na Columbijské univerzitě.

Po necelých čtyřech měsících odloučení požádala manželka o rozvod, který proběhl ve vší tichosti, a ztratila se z Matlockova života.

Následujících několik let nepřineslo ze zpravodajského hlediska nic zajímavého, snad jen to, že se z Matlocka, nenapravitelného potížisty, stal doktor Matlock, vědec. Vrhł se do studia a během čtrnácti měsíců získal magisterský titul. Doktorát následoval o dva roky později. Částečně se usmířil s rodiči a nastoupil na katedru anglistiky na Univerzitě v Carlyle, stát Connecticut. Od té doby publikoval dlouhou řadu odborných článků a knih a ve vědeckém světě nabył záviděníhodnou reputaci. Mezi kolegy a studenty byl očividně populární – *je extrémně mobilní* (panebože, tak zatraceně pitomý výraz jsem už dlouho neslyšel). Dařilo se mu celkem slušně a zdálo se, že se úplně zbavil některých nepěkných vlastností, které mu v divokém mládí ztrpčovaly život. Samozřejmě, měl pramálo důvodů k nespokojenosti, pomyslel si Loring. James Barbour Matlock se usadil a vplul do poklidných akademických vod. Zajistil si veškeré své potřeby, a to včetně partnerek. V posledních měsících žil diskrétně se studentkou Patricií Ballantyneovou. Bydleli sice odděleně, ale podle údajů ve spise byli milenci. Nejpravděpodobnější odhady ovšem popíraly, že by hodlali uzavřít manželství, alespoň ne v dohledné době. Dívka končila doktorské studium archeologie a měla slušné vyhlídky na udělení několika grantů, které ovšem vedly ke vzdáleným územím a neznámým faktům. Patricie Ballantyneová nebyla ženou stvořenou pro manželství, v tom se databáze shodovaly.

Ale co Matlock? uvažoval Ralph Loring. Co o něm napovídají fakta? Jak mohou odůvodnit, že právě on byl vybrán pro sebevražednou misi?

Prostě nemohou. Naději vyřešit současnou situaci měl pouze mimořádně schopný a dokonale vycvičený profesionál. Problém byl příliš složitý a na amatéra čekala řada smrtelných pastí.

Krutá ironie spočívala ve skutečnosti, že pokud se Matlock dopustí chyby a nechá se do některé z pastí chytit, může dosáhnout mnohem víc a mnohem rychleji než kterýkoliv profík.

A ztratit při tom život.

„Co vás vede k přesvědčení, že přijme?“ Cranston se blížil k bytu svého kolegy a ještě neukojil zvědavost.

„Cože? Promiň, přeslechl jsem, co jsi říkal.“

„Jaký motiv vede subjekt k tomu, že přijme? Proč by měl na váš návrh přistoupit?“

„Kvůli svému mladšímu bratrovi. Mladšímu o deset let, abych byl přesný. Rodiče jsou již velmi staří. Zajištění boháči, kteří však vedou osamělý, opuštěný život. A tenhle Matlock si to klade za vinu.“

„Co ho k tomu vede?“

„Jak říkám, jeho mladší bratr. Před třemi roky zemřel na předávkování heroinem.“

Ralph Loring projížděl v pronajatém automobilu širokou ulicí lemovanou stromy, které rostly kolem starých domů rozložených na vzorně upravených trávnících daleko od chodníku. Některé stále patřily nejrůznějším spolkům, ale bylo jich mnohem méně než před deseti patnácti lety. Sociální výlučnost padesátých a počátku šedesátých let skončila a nahradily ji jiné poměry. Několik mohutných staveb dnes neslo jiné jméno: *Sněmovna*, *Vodnář* (pochopitelně), *Afroamerický dům*, *Warwick*, *Lumumbova síň*.

Connecticutská Univerzita v Carlyle patřila k řadě středně velkých „prestižních“ škol rozestých po Nové Anglii. Její vedení v čele s rektorem profesorem Adrianem Sealfontem se snažilo ústav zreorganizovat a přizpůsobit ho nárokům druhé poloviny dvacátého století, což samozřejmě vedlo k nevyhnutelným protestům. Drtivá většina studentů nosila vousy a africká studia sváděla

souboj s klidným bohatstvím, klubovými saky a regatami sponzorovanými bývalými absolventy. Tvrdý rock a fakultní taneční večírky hledaly způsob vzájemné koexistence.

Jak se Loring díval na areál univerzity zalitý ostrým jarním sluncem, zdálo se mu nepředstavitelné, že by místní akademická komunita mohla být živnou půdou jakýmkoliv problémům.

Rozhodně ne takovým problémům, které ho sem přivedly.

Přesto jí byla.

Carlyle se stalo časovanou bombou, jejíž výbuch si vyžádá obrovskou spoustu obětí. A Loring dobře věděl, že tu explozi nelze odvrátit. Nemohl ovšem předvídat, co se stane *předtím*, a bylo v podstatě na něm, aby zajistil tu nejpříznivější možnost. Klíč k úspěchu představoval Prof. Mgr. Bc. James Barbour Matlock, Ph. D.

Projel kolem elegantní dvoupodlažní fakultní rezidence, která se skládala ze čtyř bytových jednotek, z nichž každá disponovala vlastním vchodem. Byla pokládána za jedno z nejlepších bydlení a sloužila většinou mladým rodinám, než jim definitivita umožnila přestěhovat se do vlastního domu. Matlock bydlel v přízemí na západní straně budovy.

Loring objel blok a zaparkoval šikmo přes ulici naproti Matlockovým dveřím. Nemohl se dlouho zdržet; kroutil se na sedadle a prohlížel si auta a chodce, kteří se vydali do nedělního rána, spokojený, že si ho nikdo nevšímá, což pokládal za životně důležité. Podle záznamů z Matlockova sledování věděl, že mladý profesor si každou neděli dopoledne obvykle čte noviny a kolem dvanácté odjíždí za Patricií Ballantyneovou, která žila v jednom z levných bytů pro doktorandy na severním okraji kampusu. Přesněji řečeno odjíždí za ní, pokud u něj nestrávila sobotní noc. Tehdy si většinou vyjedou společně na venkov, kde poobědvají, a pak se vracejí do Matlockova bytu, případně zamíří na jih do New Havenu nebo do Hartfordu. Samozřejmě existovaly další variace. Studentka a profesor často trávili konec týdne mimo Carlyle a v hotelu se zapisovali jako manželé. Tento víkend to však neplatilo, jak potvrdili sledovači.

Loring se podíval na hodinky. Dvanáct čtyřicet a Matlock dosud nevyšel z bytu. Čas se rychle krátil. Za několik minut měl Loring domluvenou schůzku u domu číslo 217 na Crescent Street, kde si podruhé toho dne tajně vymění automobil.

Věděl, že je celkem zbytečné, aby Matlocka osobně sledoval. Koneckonců, jeho materiály si přečetl opravdu podrobně, shlédl hromadu fotografií, a dokonce si krátce promluvil s rektorem univerzity profesorem Sealfontem. Každý agent nicméně používá vlastní metody a k těm jeho patřilo několikahodinové sledování subjektu, jež předcházelo navázání kontaktu. Několik kolegů na ministerstvu spravedlnosti tvrdilo, že si tím dodává pocitu moci. Loring ovšem věděl, že si tím pouze dodává sebedůvěru.

Dveře Matlockova bytu se otevřely a do slunečního svitu vyšel vysoký muž. Na sobě měl kožené mokasíny, kalhoty barvy khaki a hnědý rolák. Loringovi neušel jeho pohledný obličej s ostrými rysy a delší blond vlasy. Matlock zamkl vchod, nasadil si tmavé brýle a zamířil po chodníku k malému parkovišti za domem. Za okamžik vyjel na příjezdovou cestu v nízkém sportovním kabrioletu značky Triumph.

Vládní agent si pomyslel, že mladý profesor skutečně vede velmi příjemný život. Dostatečný příjem, žádná zodpovědnost, práce, která ho baví, a k tomu vztah s atraktivní dívkou.

Uvažoval, zda bude pro Jamese Barboura Matlocka totéž platit i za tři týdny. Jeho svět se totiž zakrátko zřítí do propasti.

2

Matlock sešlápl plynový pedál k podlaze. Nízký sportovní triumph zavibroval ve vysokých otáčkách a ručička tachometru se během několika vteřin dotkla stovky. Ne že by spěchal – Pat Ballantyneová se nikam nechystala –, byl prostě a jednoduše naštvaný. No, naštvaný je možná příliš silné slovo. Řekněme tedy podrážděný. A podrážděný býval po každém telefonátu z doma, na tom čas nedokázal nic změnit. Ani peníze, pokud by někdy vydělal sumu, která by stála za řeč – sumu, kterou by jeho otec pokládal za dostatečnou. Dráždila ho nesnesitelná blahosklonnost rodičů, která se s věkem ještě zhoršovala. Místo aby se smířili s jeho situací, neustále se v ní rýpali. Trvali na tom, že by měl trávit prázdniny ve Scarsdale, aby mohl s otcem denně jezdit do města. Do bank a za právníky. Připravit se na nevyhnutelné, až ta chvíle nastane.

„...Je toho hodně, co budeš muset zařídit, synu,“ říkával otec pochmurně. „Pochybuj, že jsi zcela připravený...“

„...Jsi to jediné, co nám v životě zbylo,“ dodávala matka se zřetelnou bolestí v hlase.

Matlockovi se zdálo, že se rodiče v představě nadcházejícího mučednického odchodu z tohoto světa doslova vyžívají. Zanechali na něm nesmazatelné stopy – přinejmenším otec. Nejzábavnější ovšem bylo, že se oba těšili dokonalému zdraví a životních sil měli stále na rozdávání. K neutahání jako pivovarští koně, pomyslel si. V nejmenším nepochyboval, že ho rodiče o několik desetiletí přežijí.

Pravda byla taková, že v posledních třech letech – od Davidovy smrti – toužili po jeho přítomnosti mnohem silněji než on po pobytu u nich. Kořeny mého podráždění, pomyslel si Matlock, když odbočil před Patin byt, možná tkví v pocitu viny. S bratrovým předčasným odchodem se dosud nevyrovnal a asi se mu to nikdy nepodaří.

A rozhodně nechtěl trávit prázdniny ve Scarsdale. Netoužil po vzpomínkách. Našel někoho, kdo mu pomáhal zapomenout na ty strašné roky – léta smrti a nerozhodnosti, léta bez lásky. Slíbil Pat, že si spolu zajedou na ostrov Svatého Tomáše.

Hostinec se jmenoval U Cheshirské kočky a jak název napovídá, snažil se napodobit anglický pub. Slušná kuchyně a štědrá míra nápojů lákaly především obyvatele connecticutských předměstí. Dopili druhý koktejl a objednali si pečené hovězí s yorkshirským pudinkem. V prostorné jídelně sedělo asi deset dvojic a několik rodin. Jediný osamělý muž se uchýlil do rohu a četl si *New York Times*. Po vzoru zaměstnanců dojíždějících denně do práce si noviny složil nejen podél vodorovné, ale i svislé osy.

„Asi to bude jeden z těch podrážděných otců, co čekají na syna, který se to chystá pořádně roztočit. Takové typy dobře znám. Každé ráno nasedají ve Scarsdale do vlaku.“

„Na to mi připadá moc uvolněný,“ namítla Pat.

„Tihle lidé se rychle naučí potlačit napětí. Jenom jejich lékárníci vědí, že nevydrží bez prášků.“

„Jenže vždycky můžeš pozorovat příznaky, a tenhle člověk žádné nevykazuje. Připadá mi naprosto spokojený sám se sebou. Myslím, žeš ho odhadl špatně.“

„Ty prostě neznáš Scarsdale. Sebeuspokojení je jejich obchodní značka. Ovšem dům si za ně nekoupíš.“

„Když už o tom mluvíme, jak to hodláš vyřešit? Jsem přesvědčena, že bychom ten výlet na Svatého Tomáše měli zrušit.“

„Já ne. Po tvrdé zimě si zasloužíme trochu sluníčka. Každopádně se nechovají rozumě. Nemám nejmenší náladu poslouchat další matlockovské manipulace; byla by to ztráta času. Pokud vůbec nastane ta nepravděpodobná situace a oni skutečně odejdou, postarají se o to jiní.“

„Přece jsme se shodli, že je to jen výmluva. Chtějí tě mít na chvíli u sebe. Docela mě dojíká, že na to jdou takhle.“

„Na tom není nic dojemného. Je to prostě otcův průhledný pokus o podplácení... A vida, náš napjatý zaměstnanec to vzdal.“ Osamělý muž s novinami dopil sklenku a vysvětloval servírce, že

na oběd nezůstane. „Vsázím deset proti pěti, že si představil synovy vlasy a koženou bundu – a možná i bosé nohy – a zpanikařil.“

„Myslím, že tomu chudákovi prostě nepřeješ kousek štěstí.“

„Kdepak. Já s ním docela cítím. Jenom mě štve ta podrážděnost, kterou reaguje na rebelii. Vyvolává ve mně rozpaky.“

„Víte, že jste docela zábavný, vojine Matlocku?“ usmála se Pat v narážce na jeho neslavnou vojenskou kariéru. „Až skončíme, mohli bychom si zajet do Hartfordu. Promítají tam celkem slušný film.“

„Bože, omlouvám se. Zapomněl jsem ti to říct. Dnes nemůžu. Ráno mi volal Sealfont a pozval si mě na večerní poradou. Prý jde o něco důležitého.“

„Čeho se to týká?“

„Těžko říct. Nejspíš nějaké problémy v afrických studiích. Z toho *Toma*, kterého jsem zlanářil z Harvardu, se vyklubal pěkný ptáček. Zdá se, že stojí mírně vpravo od Ludvíka XIV.“

Usmála se. „Ty jsi fakt hrozný.“

Matlock ji vzal za ruku.

Profesor Adrian Sealfont bydlel v honosné rezidenci, která odpovídala postavení rektora univerzity. Fasádu velkého bílého domu v koloniálním stylu s okázalým vstupem, k němuž vedlo široké mramorové schodiště, podpíraly majestátní ionské sloupy a od soumraku ji ozařovaly reflektory rozmístěné na trávníku.

Matlock vyšel po schodech k dvojitém vyřezávaným dveřím a zazvonil. O půl minuty později mu otevřela služebná a vedla ho halou k zadní části domu do rozlehlé knihovny.

Adrian Sealfont stál spolu s dvěma muži uprostřed místnosti. Na Matlocka jako vždycky jeho osobnost hluboce zapůsobila. Měřil téměř metr devadesát, měl orlí nos a ostře řezaný obličej a vyzařovala z něj vřelost, která zahrnovala všechny v jeho okolí. Nefalšovaná skromnost skrývala před těmi, kdo jej dobře neznali, jeho úžasnou inteligenci. Matlock ho měl od prvního setkání rád.

„Nazdar, Jamesi.“ Rektor mu podal ruku. „Pane Loringu, dovolte, abych vám představil profesora Matlocka.“

„Těší mě. Ahoj, Same.“ Pozdrav patlil třetímu muži, Samuelu Kresselovi, prorektorovi pro bakalářské studium.

„Ahoj, Jime.“

„Pokud se nemýlím, my dva jsme se už setkali,“ řekl Matlock Loringovi. „Jenom si nemůžu vzpomenout, kde to bylo.“

„Docela by mě mrzelo, kdybyste si vzpomněl,“ opáčil Loring.

„Vsadím se, že si vzpomene,“ zasmál se Kressel, který měl smysl pro sardonický, lehce útočný humor. I jeho měl Matlock rád – spíš kvůli jeho práci a tomu, s čím se musel denně potýkat, než pro osobní vlastnosti.

„Jak to myslíš, Same?“

„Na to raději odpovím já,“ vmísil se Adrian Sealfont. „Pan Loring pracuje pro federální vládu, konkrétně na ministerstvu spravedlnosti. Souhlasil jsem, abyste se vy tři sešli v mém domě, ale nemohu se smířit s tím, co Sam právě naznačil. Pan Loring pokládal za vhodné nechat tě... Myslím, že se tomu říká *mít pod dohledem*. Vyslovil jsem důraznou námitku proti takovému postupu.“ Sealfont probodl Loringa pohledem.

„Co že jste mě nechal?“ zeptal se Matlock tiše.

„Promiňte,“ omlouval se Loring přesvědčivým tónem. „Je to můj osobní zlovyk, který nemá nic společného s naší záležitostí.“

„Vy jste ten dojíždějící zaměstnanec, co seděl U Cheshirské kočky.“

„Cože?“ nechápal Sam Kressel.

„Chlápek s novinami,“ upřesnil Matlock.

„Máte pravdu,“ přisvědčil Loring. „Předpokládám, že si mě dnes odpoledne všimnete. Domníval jsem se, že mě poznáte ve chvíli, kdy mě opět uvidíte. Netušil jsem však, že působím jako dojíždějící zaměstnanec.“

„To ty noviny. Označili jsme vás za podrážděného otce.“

„Tím občas skutečně jsem. Naštěstí jen zřídka. Dceři je teprve sedm.“

„Myslím, že bychom měli začít,“ navrhl Sealfont. „Mimochoodem, Jamesi, ulevilo se mi, když jsi zareagoval tak vstřícně.“

„Mou jedinou reakcí je zvědavost. A pořádná dávka strachu. Mám-li být upřímný, jsem k smrti vyděšený.“ Matlock se zdrženlivě usmál. „Co má tohle všechno znamenat?“

„Napijme se, bude se nám lépe hovořit.“ Adrian Sealfont mu oplatil úsměv a zamířil k baru s měděným poklopem v rohu místnosti. „Ty máš v oblíbě bourbon s vodou, vid, Jamesi? A Samovi dvojitou skotskou s ledem, nemám pravdu? Co pijete vy, pane Loringu?“

„Taky skotskou. Stačí voda.“

„Pomoz mi, Jamesi.“ Matlock zamířil k rektorovi.

„Já žasnu, Adriane,“ prohlásil Kressel a posadil se do koženého křesla. „Co tě proboha nutí pamatovat si oblíbené nápoje svých podřízených?“

Sealfont se zasmál. „Ten nejlogičtější důvod. A zdaleka se nemezuje pouze na mé... kolegy. Pomocí alkoholu jsem získal pro naši instituci více peněz, než díky stovce analytických hlášení vypracovaných těmi nejlepšími mozky ve sponzorské branži.“ Na tomto místě se Adrian Sealfont odmlčel a krátce se uchechtl – stejně tak sám pro sebe jako k přítomným. „Kdysi jsem přednesl projev na zasedání Konference rektorů. V diskuzi se mě kdosi zeptal, čemu vděčím za úspěšnou dotační politiku Carlyle... Bohužel jsem musel po pravdě odpovědět, že, cituji, *našim vzdáleným předkům, kteří vyvinuli umění fermentace plodů vinic*. Moje nebožka žena řičela smíchem, ale později mi řekla, že jsem srazil naši nadaci o deset let zpátky.“

Trojice mužů se zasmála a Matlock roznesl drinky.

„Na vaše zdraví.“ Rektor Univerzity v Carlyle skromně pozvedl sklenku. Přípitek netrval dlouho. „Je mi to trochu trapné, Jamesi. Jak začít...? Před několika týdny se na mě obrátil nadřízený pana Loringa a pozval mě do Washingtonu ve velmi vážné záležitosti týkající se Carlyle. Pozvání jsem přijal a byl jsem seznámen se situací, s níž se stále odmítám smířit. Některé informace, o něž se s vámi pan Loring podělí, vypadají na první pohled nevyvratitelně. Ale jen na první pohled. Ve skutečnosti se jedná o pověsti, poznámky, ať už písemné či ústní, vytržené z kontextu, vykonstruované důkazy, které nejspíš nemají žádný význam. Na druhé straně však nepopírám, že na nich může být hodně pravdy. Právě s ohledem na tuto možnost jsem na dnešní schůzku přistoupil. Musím však jednoznačně zdůraznit, že s ní nechci mít nic společného. *Carlyle* s ní nesmí mít nic společného. Cokoliv se

v této místnosti dohodne, má moji nevyslovenou podporu, ovšem rozhodně ne můj oficiální souhlas. Budete jednat jako soukromé osoby, nikoliv jako zaměstnanci a členové akademické obce univerzity. Pochopitelně pokud se vůbec rozhodnete jednat... A jestli tě, Jamesi, nevydělilo *tohle*, pak už nevím.“ Sealfont doprovodil poslední poznámku úsměvem, ale sdělení bylo jasné.

„Vydělilo,“ potvrdil Matlock suše.

Kressel odložil sklenku a předklonil se v křesle. „Máme rozumět tvému prohlášení tak, že přítomnost pana Loringa na půdě naší univerzity, případně jeho požadavky, ať jsou jakékoliv, neschvaluješ?“

„K tomu se mohu těžko jednoznačně vyjádřit. Jestli se jeho obvinění zakládají na pravdě, pak se k nim samozřejmě nemohu otočit zády. Na druhé straně dnes nemůže žádný rektor spolupracovat s vládními orgány pouze na základě domněnek a spekulací. Promiňte mi mou upřímnost, pane Loringu, ale v poslední době až příliš mnoho lidí z Washingtonu zneužilo akademickou půdu. Konkrétně mám na mysli Michigan, Columbiu, Berkeley... a další. Normální policejní vyšetřování je jedna věc, infiltrace... Inu, úplně jiná.“

„Infiltrace? Trochu silné slovo na můj vkus,“ poznamenal Matlock.

„Možná až příliš silné. Ale termíny ponechám na panu Loringovi.“

Kressel sáhl po sklence. „Můžu se zeptat, proč jsme byli vybráni zrovna my dva, Matlock a já?“

„Tuto věc vám rovněž vysvětlí pan Loring. Protože jsem to však já, kdo je za vaši přítomnost v tomto domě odpovědný, Same, seznámím vás se *svými* důvody. Jako prorektor pro bakalářské studium jsi spjatý s děním v kampusu mnohem úžeji než kdokoli jiný. Současně nejlépe poznáš, když pan Loring nebo jeho společníci překročí hranice... Myslím, že víc k tomu nemám co dodat. Přesunu se na univerzitní shromáždění. Dnes večer na něm promluví filmový producent Strauss a já se tam musím ukázat.“ Sealfont se vrátil k baru a odložil skleničku na ták. Ostatní tři povstali.

„Ještě jednu věc, než odejdeš,“ zastavil ho Kressel s nakrčeným obočím. „Předpokládejme, že jeden z nás, případně oba, dospěje

k závěru, že s tou... záležitostí pana Loringa nechce mít nic společného?”

„Pak prostě odmítnete spolupracovat.“ Adrian Sealfont zamířil ke dveřím knihovny. „Pan Loring je srozuměn, že k němu nemáte žádný závazek ani povinnost. Přeji vám dobrý večer, pánové.“ S těmito slovy vyšel Sealfont do haly a zavřel za sebou.

3

Trojice mužů stála nehnutě a mlčela. Slyšeli, jak se otevřely a zavřely přední dveře. Kressel se otočil a podíval se na Loringa.

„Zdá se mi, že jste trochu na rozpacích.“

„V podobných situacích obvykle bývám,“ souhlasil Loring. „Dovolte, abych objasnil své postavení. Částečně vám to vysvětlí dnešní schůzku. Především byste měli vědět, že pracuju pro *proti-narkotický* odbor ministerstva spravedlnosti.“

Kressel se posadil a usrkl whisky. „Nepřijel jste snad takovou dálku jen proto, abyste nám sdělil, že čtyřicet procent studentů u nás šňupe koks nebo kouří trávu. Pokud ano, neřeknete nám nic nového.“

„Ne, nepřijel. Předpokládám, že *tohle* víte. Jako ostatně každý. Jenom tím procentem si nejsem tak jistý. Váš odhad je možná podceněný.“

Matlock dopil bourbon a rozhodl se pro další. Vydal se k baru a cestou promluvil: „Podceněný nebo nadhodnocený, v porovnání s ostatními univerzitami nemáme důvod podléhat panice.“

„To zajisté nemáte. V tomto směru ne.“

„A v jiném směru?“

„V jiném směru určitě ano.“ Loring přešel k Sealfontovu psacímu stolu a zvedl z podlahy svůj diplomatický kufřík – muž z ministerstva a rektor univerzity spolu před příchodem Matlocka a Kressela zřejmě delší dobu mluvili. Položil kufřík na stůl a otevřel ho. Matlock se vrátil ke své židli a posadil se.

„Rád bych vám něco ukázal.“ Loring vylovil z kufříku silný list lesklého papíru, uprostřed jakoby přestřiženého vroubkovanými nůžkami. Stříbritý povrch byl ohmataný a ušpiněný mastnými skvrnami pokrytými prachem. Přistoupil k Matlockovi a papír mu podal. Kressel vstal a nahlížel kolegovi přes rameno.

„Je to nějaký dopis. Nebo prohlášení,“ uvažoval Matlock nahlas. „Jsou zde čísla. Text je napsán italsky... Ne, spíš francouzsky. Každopádně nerozumím ani slovo.“

„Výborně, profesore,“ pochválil ho Loring. „Od obojího trochu, žádný jazyk nepřevažuje. Ve skutečnosti jde o psanou formu jistého korsického dialektu, který se nazývá oltremontánština. Používá se v hornatém kraji na jihu ostrova a stejně jako jazyk Etrusků nebyl nikdy úplně rozluštěn. Pokud bylo sdělení vůbec kódováno, je šifra tak jednoduchá, že se jí nemusíme zabývat. Jako by neexistovala. Text je dostatečně srozumitelný, aby nám řekl, co potřebujeme vědět.“

„Což je?“ vyběhl ho Kressel a převzal podivně vyhlížející papír z Matlockových rukou.

„Nejdřív bych vám rád objasnil, jak jsme k tomu dopisu přišli. Bez tohoto vysvětlení byste totiž následující informace nepochopili.“

„Můžete začít.“ Kressel vrátil špinavý stříbrný list vládnímu agentovi, který jej odnesl ke stolu a pečlivě uložil do diplomatického kufříku.

„Před šesti týdny opustil Spojené státy drogový kurýr, tedy člověk, který cestuje do určených zdrojových oblastí a přiváží peníze, instrukce nebo zprávy. Ve skutečnosti to byl muž mnohem důležitější než obyčejný kurýr, stál hodně vysoko na žebříčku distribučního řetězce. Dalo by se říci, že odjel na obchodní dovolenou ve středomořském stylu, nebo možná na kontrolu svých investic... Ať tak či onak, byl zabit v horách nedaleko Toros Daglari. To je v Turecku. Pěkná divočina. Povídá se, že za svou násilnou smrt vděčí faktu, že se rozhodl uzavřít tamější operace. Věříme tomu. Středomořská pole se ruší vlevo vpravo, produkce se přesunuje do Jižní Ameriky... Ten papír se našel v opasku, který mrtvý nosil na holém těle. Jak sami vidíte, už si ho prohlížela spousta lidí. Řada zájemců od Ankary po Marrakěš za něj nabízela velmi slušnou cenu, která stále rostla. Nakonec ho koupil tajný agent Interpolu a předal jej nám.“

„Z Toros Dagu nebo jak se ta díra jmenuje až do Washingtonu. Ten papír má za sebou dlouhou cestu,“ poznamenal Matlock.

„A velmi drahou,“ dodal Loring. „Až na to, že se nenachází ve Washingtonu, nýbrž zde. Z Toros Daglari do Carlyle ve státě Connecticut.“

„Předpokládám, že tato skutečnost něco znamená.“ Sam Kressel se posadil a pozorně sledoval vládního agenta.

„Máte pravdu. Znamená, že informace v něm obsažené se týkají Carlyle.“ Loring se opíral o stůl a mluvil klidně, nevzrušeně, v jeho tónu nezazněl ani náznak naléhavosti. Jako učitel, který ve třídě vysvětluje žákům nezáživnou, ale důležitou matematickou větu. „Text říká, že se desátého května, tedy ode dneška za tři týdny, koná jistá konference. Ta čísla představují zeměpisné souřadnice oblasti Carlyle podle greenwichského poledníku s přesností na stupně. Samotný dopis identifikuje svého držitele jako jednoho z pozvaných. Ke každému papíru existuje odpovídající polovina, všechny listy byly rozstříženy podle určitého vzoru jako dodatečné bezpečnostní opatření. Chybí jediné – konkrétní místo konání.“

„Moment!“ ozval se Kressel důrazně, očividně rozrušený. „Nepředbíháte trochu, pane Loringu? Sdělujete nám informace, které jsou zjevně tajné, dříve než jste vyslovil svůj požadavek. Vedení této univerzity se v žádném případě nehodlá zapojit do jakéhokoliv vládního vyšetřování. Než přistoupíte k faktům, měl byste jasně říct, o co vám konkrétně jde.“

„Omlouvám se, pane Kressele. Sám jste řekl, že jsem na rozpacích, a nemýlil jste se. Zvolil jsem špatný postup.“

„Tak houby. Na začátečnickou chybu jste příliš zkušený.“

„Zadrž, Same.“ Matlock zvedl ruku z opěrky; Kresselovo náhlé nepřátelství mu připadlo nepatřičné. „Sealfont nám sdělil, že můžeme každý návrh či žádost pana Loringa odmítnout. Jestli zvolíme tuto možnost, což s největší pravděpodobností uděláme, byl bych rád, kdyby se tak stalo na základě pečlivé úvahy, ne instinktivní odmítavé reakce.“

„Nebuď naivní, Jime. Jakmile se dozvíš důvěrné nebo tajné informace, jsi v tom okamžité *ipso facto* namočený až po uši. Nemůžeš popřít, že jsi ty informace dostal, nemůžeš popřít, že se to stalo.“

Matlock vzhlédl k Loringovi. „Je to pravda?“

„Do jisté míry ano. Nechci vám nic nalhávat.“

„Tak proč bychom vás měli poslouchat?“

„Protože Univerzita v Carlyle je do té záležitosti namočená. Už dlouhé roky. A situace je kritická. Do té míry, že nám zbývají pouhé tři týdny, abychom na základě získaných informací přistoupili k činu.“

Kressel vstal z křesla, zhluboka se nadechl a pomalu vypustil vzduch. „Vytvořit krizovou situaci – bez důkazu – a zatáhnout do ní nezaspěchané. Krize pomine, ale záznam o tiché spoluúčasti školy na federálním vyšetřování zůstane. Přesně stejně to proběhlo na Wisconsinské státní univerzitě.“ Otočil se k Matlockovi. „Pamatuješ si na ten případ, Jime? Vzpouora trvala jenom šest dní, ale ztratili dobrou polovinu semestru.“

„V tom měl prsty Pentagon a okolnosti byly úplně jiné,“ namítl Loring.

„A podle vás je zapojení ministerstva spravedlnosti stravitelnější? Přečtete si některé univerzitní noviny.“

„Prokristapána, Same, nech ho říct, co nám chce sdělit. Jestli ho nechceš vyslechnout, seber se a vrať se domů. Mě docela zajímá, co má na srdci.“

Kressel sklopil zrak ke kolegovi. „No dobře. Myslím, že chápu. Pokračujte, pane Loringu. Ale nezapomínejte, žádné závazky. A my dva nejsme v žádném případě povinni uchovat informace, které nám předáte, v tajnosti.“

„Spoléhám na váš zdravý rozum.“

„To možná děláte chybu.“ Kressel zamířil k baru a dolil si sklenku.

Loring se posadil na okraj stolu. „Začnu tím, že se vás obou zeptám, zdali jste někdy slyšeli slovo *nimrod*.“

„Nimrod je hebrejské jméno,“ odpověděl Matlock. „Pochází ze Starého zákona. Potomek Noemův, vládce Babylonu a Ninive. Pověst legendárního lovce zastihuje mnohem důležitější skutečnost, že založil či vybudoval řadu velkých měst v Asýrii a Mezopotámii.“

Loring se usmál. „Velmi dobře, pane profesore. *Lovec a stavitel*. Mluvím však o současné, nikoliv starozákonní postavě.“

„Pak má odpověď zní ne, neslyšel jsem o něm. Co ty, Same?“

Kressel se vrátil ke křeslu se sklenkou v ruce. „Já jsem dokonce nevěděl ani o tom starozákonním. Domníval jsem se, že Nimrod je značka rybářských návnad, mušek na pstruhy.“

„V tom případě vaše znalosti doplním... Nemíním vás nudit statistikami o zneužívání návykových látek. Je mi jasné, že jste jimi soustavně bombardováni.“

„Neustále,“ potvrdil Kressel.

„Existuje však izolovaná *geografická* statistika, o které asi nevíte. Intenzita obchodu s narkotiky ve státech Nové Anglie roste děsivým tempem, které dalece převyšuje ostatní oblasti země. Od roku devatenáct set šedesát osm jsme svědky pokračující eroze policejního úsilí o jeho potlačení... Uvedu to do geografické perspektivy. V Kalifornii, Illinoisu a Louisianě se silám zákona podařilo stoupající křivku přinejmenším srovnat. V nic lepšího ani nemůžeme doufat, dokud se nepodaří uzavřít mezinárodní dohodu o boji s narkotiky. To však neplatí pro oblast Nové Anglie. Tady se nám situace zcela vymkla zpod kontroly. A nejhůře dopadla na vysoké školy.“

„Jak to víte?“ zeptal se Matlock.

„Existují desítky distribučních kanálů a žádná možnost, jak zastavit nebo alespoň omezit pouliční prodej. Vždycky přijdeme pozdě, přestože máme své informátory a víme o zásilkách směřujících do této oblasti ze Středomoří, jihovýchodní Asie a Latinské Ameriky, víme o tajných kontech ve švýcarských bankách. *Toto* jsou opravdu důvěrné informace.“ Loring se podíval na Kressela a usmál se.

„Tak už je mi to jasné,“ zavrčel nesouhlasně prorektor pro studium. „Vy jste prostě banda bláznů. Řekl bych, že jestli můžete svá obvinění podložit důkazy, měli byste to udělat veřejně. A pořádně nahlas.“

„Máme svoje důvody.“

„Které jsou, jak předpokládám, rovněž důvěrné,“ odsekl Kressel se špatně skrývaným znechucením.

„Je zde ještě jeden vedlejší problém,“ řekl vládní agent, jako by poslední poznámku neslyšel. „Jde o prestižní školy na východě, velké i malé – mám na mysli Princeton, Amherst, Harvard, Vassar, Williams nebo Carlyle –, kde většinu studentů tvoří děti z bohatých a významných rodin. Synové a dcery důležitých osob zejména z vládních a průmyslových kruhů se přímo nabízejí jako oběti vydírání a my se domníváme, že protivník tuto taktiku hojně

využívá. Vlivní lidé jsou až bolestně citliví na skandály spojené s drogami a...“

„To, co říkáte, je samozřejmě pravda,“ přerušil ho Kressel. „Chtěl bych však zdůraznit, že naše univerzita má v tomto směru mnohem méně problémů než jiné školy na severovýchodě.“

„Toho jsme si vědomi. Dokonce se domníváme, že známe důvod, proč tomu tak je.“

„To jsou esoterické kecy, pane Loringu. Povězte nám, co máte na srdci.“ Matlock bytostně nesnášel hry, v nichž si někteří lidé libují.

„Každá distribuční síť, která chce systematicky obsluhovat a kontrolovat určitou oblast, případně se dále rozšiřovat, nutně potřebuje operační základnu. Zúčtovací ústav, chcete-li, velitelské stanoviště. Budete mi muset věřit, když vám řeknu, že tato operační základna, toto velitelské stanoviště pro Novou Anglii se nachází právě zde, na Univerzitě v Carlyle.“

Samuel Kressel, prorektor pro bakalářské studium, upustil sklenku na honosné parkety v knihovně Adriana Sealfonta.

Ralph Loring pokračoval v neuvěřitelném líčení. Matlock a Kressel bez hnutí seděli v křeslech. Prorektor se čas od času pokusil přerušit klidné, metodické vysvětlení námitkou, avšak Loringovo přesvědčivé vyprávění mu pokaždé vzalo slova z úst. Chyběly mu argumenty.

Vyšetřování na Univerzitě v Carlyle začalo před půldruhým rokem. Podnětem k jeho zahájení se staly účetní knihy objevené francouzskou Sûreté během jednoho z častých protidrogových zátahů v marseilleském přístavu. Doklady o platbách pocházejících ze Spojených států byly na základě souhlasu Interpolu zaslány do Washingtonu. Účetní knihy obsahovaly řadu vstupů s hlavičkou S – 22° – 59°, za nimiž vždy následovalo jméno *Nimrod*. Zjistilo se, že čísla označená stupni představují zeměpisné souřadnice oblasti v severním Connecticutu, ale bez podrobnějších údajů nebylo možné určit konkrétní místo. Po prověření stovek možných tras vedoucích z přístavů a letišť na atlantickém pobřeží, kam směřovala doprava z Marseille, si vládní agenti vzali na mušku okolí Carlyle.

Jako součást podrobného sledování byl zahájen odposlech telefonů osob, o nichž se vědělo, že jsou napojené na obchod s narkotiky v oblasti Bostonu, New Yorku, Hartfordu a New Havenu. Vznikly stovky a tisíce hodin nahrávek rozhovorů mezi příslušníky podsvětí. Všechny hovory týkající se dodávek drog do a z Carlyle šly do a z veřejných telefonních automatů. Odposlech se tím značně ztížil, ale neznemožnil. Metody? Opět důvěrná informace.

Jak složky se spisy bobtnaly, na povrch vyplul zarážející fakt. Skupina v Carlyle působila zcela nezávisle. Postrádala jakékoli vazby na struktury organizovaného zločinu, nikomu se nezodpovídala, nebyla nikomu zavázána. Využívala sice známé kriminální elementy, ale sama jimi využívána nebyla. Šlo o velmi uzavřenou a zcela samostatnou jednotku, která zasahovala svými chapadly do většiny novoanglických univerzit. A podle všeho se její aktivity neomezovaly pouze na obchod s drogami.

Existovaly důkazy, že skupina Carlyle infiltrovala do hazardních her, prostituce, a dokonce zasahovala do umístování absolventů a zájemců o postgraduální studium. Kromě toho se zdálo, že prostředky získané z nezákonné činnosti jsou shromažďovány za určitým cílem. Jednotka Carlyle mohla dosahovat mnohem vyšších zisků za menších komplikací, kdyby obchodovala přímo prostřednictvím známých dealerů, osvědčených dodavatelů v daných oblastech. Místo toho však investovala nemalé prostředky na vybudování zcela nové organizace. Její vůdce používal vlastní zdroje a vlastní distribuční síť, které měl plně pod kontrolou. Co však je konečným cílem, zůstávalo zahaleno tajemstvím.

Skupina postupně získala takovou moc, že začala přímo ohrožovat vedoucí postavení organizovaného zločinu na celém severovýchodě Spojených států. Hlavní představitelé podsvětí proto požádali zástupce jednotky operující v Carlyle o schůzku. Klíčovým poznatkem se stala skutečnost, že v jejím čele stojí skupina osob nebo jednotlivec s krycím jménem *Nimrod*.

Získané údaje naznačovaly, že účelem konference má být vzájemná dohoda mezi Nimrodem a vládci podsvětí, které vyděsil mimořádný růst Nimrodovy moci a vlivu. Mělo se jí zúčastnit deset až dvanáct známých i neznámých vyslanců organizovaného zločinu z různých států Nové Anglie.

„Pane Kressele,“ Loring se otočil k prorektorovi a zdálo se, že váhá, „domnívám se, že disponujete seznamy... Řekněme studentů, učitelů a nepedagogických pracovníků... Prostě osob, které důvodně podezříváte ze zapojení do obchodu s drogami či do jejich zneužívání. Nemohu to tvrdit s určitostí, protože to nevím, ale většina vysokých škol takové seznamy má.“

„Na tuto otázku vám neodpovím.“

„Což mi přirozeně poskytuje dostatečně výmluvnou odpověď,“ řekl Loring tiše a v jeho hlase zaznělo pochopení.

„Tak moment!“ ohradil se Kressel. „Lidi jako vy mají ve zvyku předpokládat, co se jim zrovna hodí.“

„Dobře, беру vaši výtku na vědomí. Ale i kdybyste řekl *ano*, neměl jsem v úmyslu vás o ty seznamy žádat. Chtěl jsem pouze naznačit, že *my* takový seznam máme, a chtěl jsem, abyste to věděl.“

Sam Kressel si uvědomil, že se nechal vlákat do pasti, a Lorinгова prohnalost jen přilila olej do ohně jeho podráždění. „To je mi jasné.“

„Netřeba snad dodávat, že vám zmíněný dokument ochotně předám.“

„To nebude nutné.“

„Bože, ty jsi tvrdohlavý jako mezek, Same,“ povzdechl si Matlock. „Myslíš, že nám pomůže, když strčíme hlavu do písku?“

Než mohl Kressel odpovědět, Loring ho předešel. „Pan prorektor ví, že může kdykoliv změnit názor. A shodli jsme se, že se nejdná o krizi. Divili byste se, kolik lidí čeká, až jim střecha spadne na hlavu, než aby požádali o pomoc. Nebo ji přijali.“

„Ale náchyllost a schopnost organizace, kterou jste právě popsal, změnit obtížnou situaci v katastrofu žádným překvapením není, že?“ kontroval Sam Kressel nakvašeně.

„Nikdo není neomylný,“ odpověděl Loring. „Taky jsme se dopustili chyb.“

„Když tedy máte jména,“ pokračoval Sam, „proč po nich nejde-
te? Nás z toho vynechejte, my za vás špinavou práci dělat nebudeme. Zatkněte je a postavte před soud. Nechápu, proč bychom za vás měli zaskakovat.“